

terra lliure

Portantveu de la Unió de Rabassaires i altres conreadors del camp de Catalunya

PREU: 25 CENTIMS (GRATUIT PER ALS SOCIS)

BARCELONA, DESEMBRE DEL 1937

ANY XVI - SEGONA EPOCA - NUM. 10

Ajut als fronts

Ja està en marxa la Campanya d'Hivern d'Ajut als Fronts. Fou iniciada pel Comissariat de Guerra de l'Exèrcit de l'Est i s'ha traduït immediatament en un moviment organitzat al qual tots hem de donar ajut entusiasta i pràctic.

Cap camperol no pot inhibir-se, no pot incórrer en la falta imperdonable que fóra negar la seva aportació moral i material a aquesta obra benemèrita que el Comissariat de Guerra ha iniciat i que una Comissió de veritable Front Popular Antifeixista està, de temps, realitzant. Només cal ressenyar algunes de les organitzacions que formen la Comissió per veure com tothom col·labora en aquesta gesta magnífica i imprescindible de procurar la major quantitat de roba possible als nostres combatents:

C. N. T., Garreta Oliver; U. G. T., Vilaseca; E. R. C., Rosa Segarra; P. S. U. C., Puiggalí; Unió de Rabassaires, Pau Baqués; F. A. I., Clemente; S. R. I., F. Grau; "AJUT CATALÀ", M. Vicente; S. I. A., O. Gómez; La Dona a la Reraguarda, N. Serra; Estat Català, A. Ors; J. S. U., A. Soriano; J. E. R. E. C., R. Serra; Fabril Tèxtil, U. G. T., P. Gausachs; etcètera, etcètera.

La Unió de Rabassaires hi té, doncs, un representant, al qual s'ha confiat el càrrec de tesorera.

Els rabassaires no quedaran endarrerats en aquesta lloable iniciativa de recollir roba d'hivern per al front, com no hi han quedat en les altres ocasions que es tractava de recollir queviures o pessetes.

A les trinxeres, on hi ha tants de camperols, es defensa la causa de tot el poble i ha d'ésser tot el poble el que ha de procurar d'estalviar patiments als brans combatents del nostre Exèrcit Popular Regular.

Al front la vida és dura, i a l'hivern encara molt més. Les nits als parapets i als campaments, amb pluja o neu, i a l'aire lliure, són llargues i cruels. Fa fred, i al front encara més. De vegades les circumstàncies de la guerra fan que no es pugui menjar calent. Ningú no negarà, doncs, la seva aportació, de la qual depèn, en gran part, que els nostres heroics defensors lluitin encara amb més energia i amb més optimisme que fins avui.

Al front fa fred. Que tots els conreadors comprin roba d'hivern i la llurin al lloc més pròxim de recollida o facin el corresponent donatiu en pessetes a les subscripcions que a aquest fi estan obertes, podent-se trametre a la mateixa Unió de Rabassaires (Passeig de la República, núm. 27, Barcelona), on hi ha oberta una subscripció, encapçalada per la Secció Local de Pins del Vallès amb un donatiu de 4.000 pessetes i per la quantitat de 1.200'35 pessetes que la Sub-secció de Consum Domèstic del Sindicat Agrícola de Planarodona (Olerdola) va lliurar al company Calvet perquè les destinés al que cregués convenient.

Al front neva. Que tots els camperols es recordin dels nostres abnegats lluitadors i contribueixin al Cap d'Any del Combatent.

Que tots els rabassaires compleixin amb escreix el seu deure de col·laborar en aquesta Campanya d'Hivern d'Ajut als Fronts.

Aquest número ha passat per la Censura

DECISIO I FERMESA

Abans del 19 de juliol ens caracteritzàvem per fer moltes Lleis i complir-ne molt poques. S'ha dit que a Espanya les Lleis s'acaten, però que no es compleixen. Hem estat sempre molt aficionats a legislar, però encara hem estat més propensos a fer-ne cas omís. Tot això ajudat per una especial gràcia que teníem a fer les coses a mitges i plenes de juriesperit, precisament en el país del famós adagi de "feta la llei, feta la trampa", del fer i desfer, de l'estira i arronça, del vol i dol; en el país de les Constitucions i del creure que amb paperassa i discursos es pot canviar el curs de la realitat, d'aquesta terrible i tossuda realitat que no està subscrita al "Diari Oficial" i que els escrits i les paraules li entren per una orel·la i li surten per l'altra.

Després del 19 de juliol, i com no podia ésser d'altra manera, s'ha legislat molt i s'han dictat moltes disposicions, especialment en Economia, Finances, Proveïments i Agricultura. Decrets, ordres i disposicions que teòricament resolien satisfactoriament gairebé tots els difícils i espinosos problemes que ens plantegen la guerra contra el feixisme i la Revolució popular. Tret de la U. R. S. S., no hi ha cap nació que pugui presentar una legislació agrària tan avançada i perfecta com Catalunya.

Però no hem de caure en defectes anteriors i fer-nos la il·lusió que n'hi ha prou amb inserir els Decrets al "Diari Oficial" perquè tot quedi solventat. Cal un esforç continuat i una actuació constant i implacable de tots plegats i una mà de ferro per a tots aquells que no compleixin, s'apartin i intentin desvirtuar o desprestigiar les disposicions del Govern. Cal la unitat d'acció de totes les forces antifeixistes, sota els Governos de la Generalitat i de la República, que han d'actuar amb decisió i fermesa per tal de fer complir sense subterfugis ni desviacions els seus acords, ja que avui no valen les excuses d'abans: que les Lleis no eren justes i per això no es complien.

Estem en guerra i com en la guerra s'ha d'obrar. Sense fer els ulls grossos, sense contemplacions, vacil·lacions, miraments, febleses, dilacions, toleràncies, atenuants i titubeigs. Amb decisió i fermesa. Necessitem molta energia per a aixafar els nostres enemics declarats o emboscats, conscients o inconscients, per a superar les dificultats cada dia més grans que la guerra ocasiona, per a posar a ratlla tots els que, en lloc de sacrificar-se per la guerra, se'n volen aprofitar miserablement.

Les disposicions del Govern s'han de fer complir inexorablement, s'han de portar a la pràctica plenament i ràpidament, costi el que costi, caigui qui caigui. Cal complir i fer complir la legislació de la Conselleria d'Agricultura. No es pot permetre que encara hi hagi qui es pensi que les Lleis només serveixen per anar al "Diari Oficial" com aquell qui edita una novella per "entregues". No es pot tolerar que s'accepti que es promulgui un Decret, però que no s'accepti que es compleixi.

Lluitem junts perquè el poble pugui menjar

Carta del front

Deixava el front per a traslladar-me unes hores a la reraguarda catalana. Deixava els meus camarades de la Companyia que junt amb els altres soldats estaven desmuntant les campanes, rellotges, biques de ferro, etc., d'un poble recentment conquistat per les nostres forces. Eren els mateixos que no feia molts dies dedicaven totes les hores de repòs a segar i batre el blat que els feixistes havien abandonat. Eren els que més tard ajudarien els camperols en el treball de la sembra.

Amb quin entusiasme treballen aquests camarades en els treballs d'ajut als camperols, a recuperar el que sabien podia ésser utilitzat per a fabricar material de guerra, al mateix temps que a la nit es preocupen d'augmentar la seva cultura, escrivint en els periòdics murals de la Companyia i acudint a la Llar del Combatent, on troben llibres de tota mena!

Havia deixat aquests camarades optimistes, segurs de la victòria en la línia de foc, i qu'contrast!; arribat a la reraguarda, en lloc de trobar una unitat sòlida de totes les forces antifeixistes, en lloc de trobar els camperols treballant sense descansar i oferint el producte del seu treball al Govern del Front Popular, trobava el primer conegut.

M'assabentava que hi ha camperols que no volen portar els fruits al Sindicat Agrícola, única garantia de les conquestes assolides per la classe pagesa i que fent el joc als elements feixistitzants l'única preocupació dels quals és mercadejar amb els productes per omplir-se les butxaques, feien impossible la labor del Govern per a arribar a la completa normalització de la distribució dels productes alimentaris.

Parlant amb vells camarades dirigents de Sindicats Agrícoles, tots es queixaven d'aquesta actitud, i jo no puc comprendre aquesta posició de certs camperols als quals des del nostre portantveu em dirigeixo.

¿Podeu per un moment, camarades, deixar de pensar en el vostre fill que està defensant la independència de la nostra pàtria? ¿Es possible que els mateixos assistents en aquell memorable Congrés celebrat el maig del 1936 per la Unió, i que aprovàreu unes conclusions la implantació de les quals hom veu en bona part realitzades, us deixeu emlluernar per avantatges aparents que us donen els vostres eternals enemics, els comerciants? Puix que sabeu prou bé que a més de representar una pèrdua considerable a l'economia agrícola, representen un perill per a la bona moral combativa dels vostres fills, en assabentar-se, des del parapet, que amb el vostre consentiment deixeu que reneixin els usurers, els qui comprant i venent productes han exultat el pagès i que en lloc de defensar aquest edifici sòlid que són els Sindicats Agrícoles, ofuscats per l'interès del moment, els boicotegen i féu possible, en no poder el Govern controlar els productes agrícoles, que falti l'aliment indispensable per a seguir lluitant fins a la fi.

Recapaciteu, camarades camperols, i al mateix temps que la joventut en armes aixafa el feixisme, vosaltres aixafeu els emboscats i aprofitadors de sempre.

FRANCESC COLET
Comissari d'Intendència de la 146 Brigada

Cortes de Aragón, desembre del 1937.

Organització

L'obra legislativa de la Unió de Rabassaires a la Conselleria d'Agricultura és enorme. Amb tot encara hi ha molt per fer i lluitar. Sobretot referent a la seva aplicació encertada i en portar-la plenament a la realitat, contra les imperfeccions dels homes que la desprestigen o els que la volen sabotjar o desvirtuar.

Per això avui cal una Unió de Rabassaires forta i organitzada com mai. Per això la Unió de Rabassaires avui està en ple període de reorganització i ben prompte estarà organitzada com les circumstàncies exigeixen.

La plena organització de la Unió de Rabassaires ens interessa no com a cosa purament partidista, que si algun retret se'ns pot fer és el de no haver-ne estat i ésser sempre amics de fer obra totalitària en bé de la massa rural catalana sense distinció.

Avui, però, veiem el paper importantíssim i imprescindible que ha de jugar la Unió de Rabassaires en la defensa i aplicació total i encertada dels Decrets d'Agricultura i els nostres esforços convergeixen vers la seva reorganització. Perquè la Unió de Rabassaires, amb motiu de la nova legislació agrària, ha hagut de sofrir una reorganització bastant a fons degut a la creació dels Sindicats Agrícoles Cooperatius i de les nombrosíssimes i de vegades embrollades altes que després del 19 de juliol hem tingut. Després dels primers moments de turbulència cal posar les coses amb tot ordre i ja s'ha guanyat força per aquest camí.

La Unió de Rabassaires, sense la seva part cooperativista, quedà amb el que tenia primerament, amb la seva gloriosa Secció Social, i per tant com a Sindical Agrària Catalana. Començà per procurar a cada afiliat un carnet sindical que respongués al nou ordre de coses. Deixà d'ésser inscrita al Servei de Cooperació Agrícola i s'acollí a la Llei d'Associacions del 8 d'abril del 1932.

A aquest fi es van legalitzar al Departament de Treball els nous Estatuts generals i els de la Secció Local de la Unió de Rabassaires, després d'ésser aprovats per les nou comarcals formades i més antigues dintre de l'organització. El programa que consta en aquests Estatuts és, no cal dir, l'aprovat en el I Congrés de la U. R. C. Tot seguit es va anar a legalitzar les Seccions Locals a fi que tinguin els corresponents llibres i Estatuts, la Junta estigui formada i actuï d'acord amb ells i es faci un reajustament i depuració dels afiliats. S'ha emprès una gran tasca a fi de fer posar al corrent de pagament les Seccions que n'estaven excessivament endarrerides i donaven una prova de negligència i desorganització. Degut a això s'ha pres l'acord de donar de baixa les Seccions que passin tres trimestres sense cotitzar. A fi de portar a terme aquesta reorganització, hi ha de moment l'acord que totes les adhesions i cotitzacions han de fer-se a les Oficines Centrals de la Unió de Rabassaires.

Hi ha les deu comarques més antigues ja organitzades. N'hi ha dotze de convocades per a organitzar-les i dues o tres més pròximes a ésser convocades. I no cal dir que aquesta reorganització ha de tenir la seva culminació en el II Congrés de la Unió de Rabassaires, el qual ha d'assolir una importància excepcional. Una altra aspiració de tots nosaltres és que la Unió de Rabassaires tingui com a portaveu no un mensual o un setmanal, sinó un diari. Si no hi hagués la dificultat del paper potser avui ja seria un fet, però no renunciem a tenir un diari propi, i cal que aquesta consigna vagi a tots els nostres afiliats per tal de veure si amb l'entusiasme de tots plegats arribem a superar les dificultats que hi puguin haver.

La Unió de Rabassaires ha estat i és l'avantguarda del camp de Catalunya. Agrupa, de sempre, els conreadors catalans més conscients, abnegats, avançats, actius i capacitats.

A la Conselleria d'Agricultura ha portat a cap una immensa labor legislativa que ho acredita d'una manera incontrovertible.

Tenir una visió exacta de les necessitats de cada moment és fonamental per a una organització, però no és suficient. Cal a més assegurar en el terreny de l'organització, en la labor pràctica, que es portarà a cap tot el legislat, tots els acords adoptats, i que seran vençuts i superats tots els obstacles que es presentin en la seva aplicació, en portar-ho a la realitat.

Per això donem avui la màxima importància als problemes d'organització de la Unió de Rabassaires.

Si una minoria organitzada pot més que una majoria desarticulada, ¿què no podrà aquesta majoria perfectament enquadrada i disciplinada i conscient dels seus drets i obligacions? L'organització decuplica o centuplica sempre la força, com ho ha demostrat repetidament, al camp català, la Unió de Rabassaires. I encara hi cal i li caldrà demostrar-ho algunes vegades més.

Informació

DEL COMITÈ CENTRAL

Ha estat designat delegat de la Comarca de Bages, en substitució de Nònit Puig, el company Francesc Brunet i Comallonga, de Vilatorrada del Cardener.

— El dia 12 del corrent, i en diferents hores, va tenir lloc amb gran entusiasme la constitució de les Comarcals de la U. R. C. de Terra Alta i Ribera.

Les dues Assemblies van ésser

presidides pel company Pau Padró, i actuà de secretari el també membre del Comitè Central Josep Bull, els quals van informar detingudament i van recopilar i ampliar les consignes de la Unió de Rabassaires. Tots els punts van merèixer la plena conformitat de les Assemblies.

Com a delegats al Comitè Central van resultar elegits els companys Miquel Gil i Membrado, d'Horta de Terra Alta, i Jaume Alfonso Algoró, de Mora la Nova.

A mesura que es vagin celebrant les altres Comarcals convocades anirem publicant llur resultat.

ALTES

En les darreres reunions celebrades pel Comitè Central s'acordà aprovar definitivament les sol·licituds d'ingrés de les següents Seccions Locals de la Unió de Rabassaires i altres Conreadors del Camp de Catalunya:

Alcarràs (Segrià).
L'Aleixar (Baix Camp).
Flix (Terra Alta).
El Llor (Torrefeta-Segarra).
Molló (Ripollès).
Os de Balaguer (La Noguera).
Vinaixa (Les Garrigues).

Entre els dirigents de les tres Sindicals agràries de Catalunya hi ha una perfecta harmonia, però es dona el cas—encara en aquestes altures!—que en algun poble, gent poc assabentada, inconscient, escapada de la ciutat o simplement pertorbadora, vol privar de treballar els qui tenen el carnet de la Unió de Rabassaires, sense voler reconèixer més que els de la C. N. T. i els de la U. G. T., encara que siguin d'"oficis diversos".

La Unió de Rabassaires i altres Conreadors del Camp de Catalunya està degudament legalitzada, d'acord amb la Llei d'Associacions del 8 d'abril del 1932, de la mateixa manera que ho puguin estar la U. G. T. o la C. N. T.

Es evident, doncs, i sense lloc a dubtes de cap mena, que, legalment, són iguals: la Unió de Rabassaires i altres Conreadors del Camp de Catalunya, la Federació Catalana de Treballadors de la Terra ((U. G. T.) i el Comitè Regional de Relacions Camperoles (C. N. T.).

Per tant, és completament arbitrari i ridícul discutir si els carnets de la U. G. T. o de la C. N. T. valen més que els de la U. R. C. per als treballadors agrícoles. I estem disposats a denunciar a les autoritats competents els pertorbadors, enemics de la unitat antifeixista, que no volen respectar ni les lleis ni la Sindical agrària que fa més anys que lluita per la classe camperola catalana.

Que representen un total de cinc-cents nous afiliats.

Encara hi ha altres sol·licituds d'ingrés per ultimar, ja que per acord del Comitè Central no es pot acceptar definitivament cap Secció nova sense que abans aboní la cotització corresponent al primer trimestre.

BAIXES

En compliment de l'acord pres pel Comitè Central de donar de baixa aquelles Seccions que estessin endarrerides de cotització més de tres trimestres, s'ha donat un termini per a normalitzar la seva situació a algunes Seccions.

A mesura que s'acabin els terminis donats sense que s'hagin posat al corrent seran donades de baixa per manca de pagament. En números successius publicarem els pobles on s'hagi hagut de prendre aquesta desagradable mesura.

DE RETORN DE LA UNIO SOVIETICA

El dia 13 del corrent va arribar de la U. R. S. S. el representant de la Unió de Rabassaires a la Delegació espanyola que ha assistit a les festes del XX aniversari de la Revolució soviètica.

El company Pere Vinyals ha estat un mes i mig a la U. R. S. S. estudiant amb tota atenció l'enorme transformació que en aquell immens país s'ha operat; com és molt natural, li ha interessat especialment la qüestió agrària.

El company Vinyals ha tornat entusiasmat i admirat de la Unió Soviètica, i en números pròxims publicarem detalladament les seves impressions i explicacions, les quals creiem que tothom espera amb interès.

EL NOU DIRECTOR GENERAL D'AGRICULTURA

El dia 12 de novembre passat prengué possessió del càrrec de director general d'Agricultura el company Romà Planes, de la Unió de Rabassaires de la Roca del Vallès, el qual fou nomenat en substitució del company Lluís Ardiaca, que s'ha incorporat a l'Exèrcit de la República.

El conseller Calvet va efectuar la presentació del nou director general amb breus i sentides paraules, i va fer constar els meritisssims serveis que amb la seva valuosa col·laboració ha prestat a l'obra de la Conselleria el director general sortint, Lluís Ardiaca.

Comarcals

Es desig de la Redacció de TERRA LLIURE de poder recollir, en cada número, la veu dels companys rabassaires que lluiten al front i la veu de les diferents comarques.

Referent al primer punt, no ens podem queixar, ja que els companys del front van trametent-nos notes plenes d'interès i d'optimisme que publiquem amb el màxim gust.

En canvi, la Secció de "Comarcals" no rutila com hauria de rutilar.

Dèiem que el portaveu d'una organització com la nostra no pot deixar de tenir aquesta Secció, on es recullen els problemes peculiars de cada localitat, moltes vegades de gran valor simptomàtic i sovint causes de fenòmens d'ordre general que no tenen explicació per a aquell qui desconeix la vida interior de cada poble. Esperàvem, doncs, que les Delegacions locals de la Unió de Rabassaires acollirien amb entusiasme aquesta Secció i li donarien vida i interès trametent-nos notes substancioses, concises, breus, i que s'ajustessin el més possible a la realitat. I aquestes notes que demanàvem a les comarques no vénen amb l'afluència i entusiasme que voldríem.

Comencem per confessar que una de les causes és la irregularitat de la publicació de TERRA LLIURE. Irregularitat que la majoria de les vegades no és per culpa nostra, sinó per l'escassetat de paper, de la impremta i de les dificultats de transport que dificulta el seu normal repartiment. S'ha de tenir en compte que es tracta d'un gran tiratge, de 90.000 exemplars.

En la reorganització de la Unió de Rabassaires ocupa un lloc primordial procurar subsanar les irregularitats i deficiències del nostre portaveu. Aquest número ja ha estat encarregat a una altra impremta, i farem tots els possibles perquè surti els dies 15 i 30 de cada mes i sigui tramès amb promptitud i seguretat.

Al mateix temps esperem, però, que les Seccions Locals sabran correspondre i faran que aquesta Secció de "Comarcals" sigui variada i interessant.

No hi ha d'haver...

CAP SECCIO, RABASSAIRE

Sense els Estatuts degudament legalitzats.

Sense els llibres segellats i al corrent.

Sense la Junta ben formada i que actuï d'acord amb els nous Estatuts, quant a reunions i activitats que preveuen per als membres de la Junta.

Sense estar al corrent de cotització.

Sense tenir les nostres Oficines Centrals al corrent del nombre exacte de socis, comunicant-li sempre les altes i baixes que tingui.

Sense tenir un representant a l'Ajuntament i a la Junta Municipal Agrària.

Sense estar estructurada completament a part del Sindicat Agrícola i organitzada fins al darrer detall (local, rètol, bandera, segell, paper imprès, ensenyes, etc., etc.).

Les Seccions han d'estimular-se i ajudar-se les unes a les altres, referent a estar ben organitzades. I han de denunciar-nos tot seguit els pobles en els quals es prengui indegudament la representació de la Unió de Rabassaires als Ajuntaments, Juntes Municipals Agràries, etc., sense que siguin degudament reconeguts i inscrits a les Oficines Centrals de la Unió de Rabassaires.

ANIVERSARI

Francesc Layret

El 30 de novembre proppassat ha fet disset anys que Francesc Layret va caure per sempre.

Francesc Layret fou el català que millor simbolitzà les inquietuds espirituals del nostre poble; en el camp polític defensà sempre el nacionalisme — en la seva ampla concepció federal — i en el terreny social les seves activitats es produïren, per igual, en la ciutat i al camp. En la ciutat ajudant el moviment sindicalista, posant la flama ardent de la seva oratòria en la defensa dels militants obrers. En el camp, originant aquest orgull de l'organització social de Catalunya que és la Unió de Rabassaires.

La ideologia de Layret era un arbre robust que aixecava al cel de la llibertat tres branques poderoses: Nacionalisme, Sindicalisme, Organització del pagès.

Aquests grans problemes, ara tràgicament actuals a tot el món civilitzat, Layret els presentava fa més de vint anys i en creà, dins el seu esperit delicat, la meravellosa síntesi.

Per això, precisament per això, perquè Layret, coordinant el moviment nacionalista amb els grans fermentos de reivindicació social, lligant-los en un cos de doctrina, els havia fet perillosos, irresistiblement triomfals, per això, precisament per això, les bales de la reacció monàrquica i feudal es clavaren en el seu cervell i en el seu cor.

Es el segon aniversari d'aquest assassinat el que commemorem en plena guerra. Enguany, però, la figura de Francesc Layret, físicament invàlid però amb un cor que batejava al compàs dels anhels del poble i amb una intel·ligència privilegiada, pren un relleu especial.

Ariegui i Martínez Anido foren els assassins sinistres de Layret. Martínez Anido va instaurar a Barcelona un règim de terror inoblidable i Layret fou una de les seves primeres víctimes. Les pistoles disparades a traïció contra aquell home indefens feren un bon servei al règim odiós que el poble repudiava. Després de disset mesos de guerra contra el feixisme assassí i criminal, l'aniversari de la mort de Layret ens assenyalava de manera colpidora la diferència que hi ha entre l'Espanya republicana i la de Franco. L'Espanya negra, cavernària, oligàrquica, feixista, venuda a Itàlia i Alemanya, ha posat davant de la seva policia l'assassí Martínez Anido. L'Espanya lliure i justa del poble que treballa i lluita per una vida millor ha retut homenatge a la memòria de Francesc Layret. Martínez Anido i Layret simbolitzen les dues parts de la nostra guerra i demostren la barbarie i criminalitat dels feixistes i la grandesa i humanitat de la nostra causa.

La Unió de Rabassaires és filla de Layret. El seu crit als pagesos d'associen-vos! fou progressivament seguit i d'ell nasqué la nostra organització. I avui la Unió de Rabassaires és un ferm puntal de la Catalunya antifeixista que lluita contra Franco i Martínez Anido, l'assassí de Layret.

Francesc Layret estaria avui orgullós de la Unió de Rabassaires i principalment de la seva obra a la Conselleria d'Agricultura. En canvi, ¿què pensaria de l'actitud d'alguns que diuen seguir-lo i que àdhuc cada aniversari no deixen de commemorar-lo amb flors?

Que consti. El millor homenatge a Layret és ajudar l'emancipació total de la massa pagesa i per tant ajudar a portar totalment a la realitat la legislació de la Conselleria d'Agricultura.

RETRANSMISSIONS

D'un article del company Josep Torrents al diari "Treball":

"A les masses pageses, l'experiència política de les quals, viscuda aquests darrers anys, és molt alligadora, no se les pot enganyar. No es pot parlar de redistribució de terres si no hi ha l'interès decidit de fer-ho amb tota l'honradesa. Els que juguin a l'equivoc y vulguin fer demagògia en aquestes circumstàncies, s'exposaran a tenir més d'un disgust polític.

Hi ha fets, però, que són simptomàtics. Si bé hi ha una Comissió de Responsabilitats que funciona bastant acceleradament, són molt pocs els propietaris que han estat declarats incursores en responsabilitat, als efectes de l'expropiació de terres. Al contrari, en certs pobles de Catalunya han estat a punt de produir-se veritables conflictes d'ordre públic, precisament per haver estat absolts, amb tots els pronunciaments favorables, individus d'una significació feixista extremada.

No obstant, de feixistes, al camp català, n'hi havia molts. Que ho diguin, si no, els pagesos perseguits per haver-se acollit a la Llei de Contractes de Conreu; que ho diguin es pagesos desnonats de llurs terres i tota la pagesia que hagué de retornar als propietaris facciosos, per la força, la part d'unes collites que s'havia quedat en virtut d'una llei del Govern legítim de la Generalitat; que ho diguin els centenars i milers de pagesos empresonats en els vaixells i les presons per haver-se aixecat el 6 d'octubre en defensa del Govern de Catalunya. Que ho diguin ells. Malgrat tots els antecedents que comproven d'una manera manifesta l'existència de nuclis de propietaris feixistes al camp de Catalunya, la Comissió de Responsabilitats s'entesta a no trobar-ne cap.

El decret de redistribució de terres diu que seran distribuïdes primer les terres dels facciosos; segonament, les que no tinguin menadors i, després de les esmentades, les sobrants dels conreadors. Com que segons la Comissió de Responsabilitats, al camp de Catalunya no hi ha feixistes, almenys entre els terratinents, les terres dels quals haurien d'ésser primerament repartides, passen a terme secundari; no obstant, tots els terratinents, malgrat no siguin declarats facciosos, si tenen més terra que la que el propietari i la seva família puguin treballar, ha d'ésser redistribuïda i adjudicada als conreadors i jornalers que la sol·licitin."

Sota el títol d'"Eduquem el pagès", el nostre company J. Armengol i Molins, Secretari-Director de la F. E. S. A. C., ha publicat un interessant article del qual reproduïm l'acabament:

"¿Per què, en lloc de detractar el pagès, no es fa la vida impossible als seus enemics de sempre? ¿Per què en lloc de censurar el pagès perquè vol lucrar els seus productes no es castiga durament el que els hi compra per damunt dels preus de taxa? ¿Per què es permet que s'enriqueixi el teixidor, el saboner, el sabater, el botiguer, l'espardenyer, el venedor de mercat, el que omple ampolles d'aigua mineral el farmacèutic, el tramvià, el graner, el pescador, el restaurant, y al pagès se li vol limitar el guany? També el pagès ha viscut anys i anys sotmès a una vida miserable; també el pagès, que treballa més que ningú, té dret a redimir-se econòmicament. Si és l'hora del sacrifici — que ho és — imposen aquest sacrifici al pagès i a tot obrer. Si és hora de no mirar les hores que es treballa, posem-hi tots el coll, sense excepció, sense tardes vagaroses, sense migs dissabtes i migs dilluns.

El pagès no ha anat a cobrar jornals a l'Oficina Reguladora de Salaries; el pagès, durant la revolució, ha sentit més que mai el dolor i la joia del treball constant; el pagès ha donat, com tots els sectors proletaris, homes i més homes al front. El pagès ha estat i és egoista i maliciat perquè l'ambient li n'ha fet ésser. Modifiquem l'ambient i modificarem el pagès. Millorem-nos tots i millorem la idiosincràsia pagesa. Perseguiu els enemics del pagès i l'alliberarem de moltes tares que té.

Anar contra el pagès! ¿Quina inconsciència és aquesta? Disciplinem-lo, incorporem-lo a la revolució, fem-li guanyar confiança, donem-li allò que necessita, no l'atabalem amb innovacions inèxperes, no li impossem assaigs estúpids, no li fem

ballar davant dels ulls una ciutat que no s'entén, mandrosa de nit i de dia. La pagesia és la medulla de la reraguarda, amb tot i els seus defectes, amb tot i les seves misèries, amb tot i els seus individualismes. Eduquem el pagès, fem-lo apte per a la gran obra d'avui i de demà, compreguem-lo i orientem-lo. I, sobretot, enfortim, prestigiem i ajudem la seva organització econòmica a través dels Sindicats Agrícoles, a desgrat d'haver de lesionar interessos creats que forçosament s'han de lesionar si volem canviar les coses de com estaven abans del 19 de juliol."

Al III Congrés de la U. G. T., Joan Comorera féu les següents manifestacions referents a la qüestió agrària:

"En matèria agrària, la política de la Generalitat constitueix una veritable revolució. Naturalment que el nostre problema agrari no és igual que el problema agrari de la resta d'Espanya. A la resta d'Espanya el problema agrari és un problema de jornaleros. El problema de Catalunya és el problema dels mitgers, dels arrendataris, dels masovers i dels rabassaires. Els jornaleros eren una mínima part; estaven a la zona d'intens cultiu. I des d'aquest punt de vista, la revolució econòmica feta al camp de Catalunya és profunda. S'ha suprimit el pagament de la renda. De fet, el camperol és propietari de la terra que treballa. La terra dels facciosos ha estat globalment expropiada, sense possibilitat d'indemnització, i es procedeix actualment a una redistribució de terres per tal de poder establir a Catalunya els tres règims legals de producció agrícola, que són: el règim familiar de cultiu, el règim de cooperació i el règim de col·lectivitat, acceptat voluntàriament pels camperols, pels productors.

A Catalunya aquesta profunda revolució econòmica, realitzada al camp, té un instrument de realització d'immenses possibilitats, si sabem fer-lo treballar, que és la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya. No hem de subestimar aquesta Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya. Sabeu que en virtut del decret de Sindicació obligatòria a cada poble hi ha un sol Sindicat Agrícola, al qual han de pertànyer obligatòriament tots els camperols, i d'acord amb el decret, tota la producció agrícola ha de passar a mans del Sindicat; els Sindicats locals han de passar llur producció del terme municipal a les Federacions Comarcals, i aquestes l'han de posar a disposició de l'organisme superior que, lligat a Proveliments i Economia, ha de procedir al seu repartiment al conjunt social de Catalunya.

Teòricament la constitució de la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya resol el problema de proveïments de Catalunya essencialment. El que passa és que no es compleix, i no es compleix per raons múltiples. Una d'elles, la nostra pròpia incapacitat d'acció. Es, en bona part, culpa — i de les més grans — d'Intendència Militar, que fa una política contrària a la política de taxes. Hi ha l'egoisme tradicional dels pagesos. Però, per altra part, per culpa nostra, perquè no hem estat capaços de nodrir tots aquests Sindicats dels elements capaços per a dirigir-los, que per llur prestigi tècnic i moral puguin imposar-se als camperols. Ha d'ésser una de les grans preocupacions de tots, del partit, de la Unió de Rabassaires, de la Federació de Treballadors de la Terra, una gran preocupació poder lliurar a cada Sindicat local, poder lliurar a cada Federació Comarcal, poder lliurar a la suprema direcció de la F. S. A. C., als cinc organismes que la componen, els homes segurs des del punt de vista antifeixista, però coneixedors des del punt de vista tècnic, capaços de dirigir des del petit Sindicat al gran conjunt de la vida agrària de Catalunya.

Ha estat profunda l'obra realitzada des del Departament d'Agricultura pel nostre company Calvet, al qual jo públicament retó homenatge. En aquesta tasca hi hem d'estar tots, hi podem estar tots, perquè estant-hi tots no arribem encara al lloc que es necessita per a assegurar el funcionament de la Federació i per a aconseguir portar a les darreres conseqüències el desenrotllament econòmic de la revolució agrària que desitgem."

Dues afirmacions fetes al III Congrés de la U.G.T. segons el seu portaveu "Las Noticias"

«La més forta organització camperola de Catalunya és la Unió de Rabassaires.»

Joan COMORERA

Abans del 6 d'octubre la Unió de Rabassaires era l'únic organisme del camp que defensava els drets dels camperols.»

Miquel CURCÓ

(Secretari general de la Federació de Treballadors de la Terra)

La Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya surt al pas d'una campanya contra la pagesia organitzada

La intenció de la campanya

Es va perfilant cada dia la intenció que impulsa la campanya a fons que s'està portant a terme per certs sectors gremials i polítics contra els Sindicats Agrícoles, les seves Federacions comarcals, la seva Federació Nacional i, àdhuc, contra les lleis que afecten la sindicació dels conreadors de la terra. No perquè aquesta campanya no fos esperada, deixa d'ésser lamentable que nuclis i persones que tenen l'obligació de parlar i obrar amb plena responsabilitat del moment i amb completa fidelitat a les disposicions legals, es convertixin en advocats de l'especulació i en detractors de l'organització agrícola cooperativa. La Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya, que ha pogut constatar amb senyals inconfusibles que totes les veus que s'aixequen en contra d'ella i dels Sindicats Agrícoles pretenen socavar i destruir l'obra — incipient en el present, però esperançadora de realitats magnífiques en un futur pròxim — portada a terme en l'ordre de l'organització econòmica de la pagesia catalana, no pot menys que parlar amb tota claredat sobre la qüestió, i contestar, d'una vegada per a totes, a la munió de persones que es dediquen a proferir penjaments contra els Sindicats Agrícoles precisament ara que han deixat d'ésser feus dels terratinents i van pel camí d'alliberar la pagesia de tots els seus explotadors.

Els que ataquen els Sindicats agrícoles diuen que defensen els pagesos

En la campanya contra els Sindicats Agrícoles passa una cosa particularíssima: cap de llurs adversaris no deixa de dir que defensen els pagesos. És la consigna. Tots els règims d'opressió diuen que defensen

allò que oprimeixen. Així els partidaris del mercat lliure. En nom d'aquesta llibertat, que no és altra cosa que llibertat per exercir l'especulació impunement, al·leguen que els Sindicats Agrícoles pertorben el comerç, contrarien la voluntat dels pagesos i que aquests són els primers de refusar l'obligació que tenen de pertànyer al Sindicat.

La Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya és la primera a reconèixer que existeixen Sindicats locals i Federacions comarcals que patixen infiltracions de persones poc expertes i, fins i tot, d'elements de mala fe; és la primera a adonar-se que la labor d'educar i disciplinar el pagès no és cosa de dies, sinó d'anys; és la primera a confessar que existeixen nuclis pagesos que són dintre el Sindicat a contracor, de la mateixa manera que a tot arreu del món, sense la més petita excepció, sinó al contrari, a favor de Catalunya, existeixen nuclis de ciutadans que preferirien que cap llei no determinés llurs deures i els obligués a complir-los.

Discutir l'actuació, la composició, l'esperit i les atribucions dels Sindicats Agrícoles i de llurs organismes inherents no seria cap mala cosa si a tots els contraoponents els fes parlar un veritable desig de col·laborar a l'excel·liment de l'organització pagesa de Catalunya. Però, desgraciadament, no és així. Cada veu que fins ara ha parlat ha deixat de dir allò que diria si fos: que els Sindicats Agrícoles lesionen els interessos dels especuladors, dels comerciants i dels intermediaris, i que això és una revolució massa forta perquè tendeix a consolidar un ordre nou amb normes definitives i intel·ligents seguides amb la llei a la mà.

A un costat, una Federació de Sindicats que propugna el compliment de les taxes del Govern; a l'altre costat, uns especuladors que no obceixen cap taxa i encara volen tractes de favor.

El fons del problema és aquest: a un costat una Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya que compleix i vol fer complir, àdhuc enfrontant-se, algunes vegades, amb Sindicats que la integren, les taxes fixades, no per ella, sinó pel Govern de

la Generalitat. A l'altre costat, uns comerciants que acaparen, que especulen, que volen les mans lliures per comprar i vendre als preus que els sembla, sense obeir cap taxa del Govern, sense cap més norma que l'afany d'atresorar, sense cap inclinació a enfortir l'economia nacional.

Per això es pot afirmar sense atenuants que els que des de la premsa o des d'allà on sigui, diuen mal per sistema dels Sindicats Agrícoles — organitzacions no perfectes, però sí perfectibles, perquè no han arribat encara al grau necessari de maduresa —, no ho fan per convicció basada en la lògica i en la defensa de l'interès col·lectiu, sinó per a salvaguardar els interessos particulars dels que fan servir els pagesos — encara ara, després del 19 de juliol — per enriquir-se amb l'agiotatge. Si no fos així, en lloc de dir, per exemple, que els comerciants paguen els productes agrícoles a preu més alt que els Sindicats, denunciarien el fet amb energia, perquè per alguna cosa existeixen unes taxes i un Govern responsable que les ha posades. Si no fos així, en comptes de descobrir la Mediterrània tot i dient que el pagès és individualista i que, per tant, se li ha de deixar fer el que li doni la gana, col·laborarien a la transformació d'aquest individualisme pernicios en esperit de responsabilitat col·lectiva.

No s'ataquen els Sindicats solament amb punts de vista interessats, sinó amb punts de vista interessats i amb desconeixement de la matèria

Tot el que hem dit es refereix a l'aspecte general del problema.

Però no volem deixar de contestar un punt de vista emès des d'un periòdic barceloní ("La Publicitat", dia 4 de novembre) per un ciutadà reusenc (Martí Bages), sobre el cas concret de les transaccions d'avellanes i ametlles de la darrera collita. Segons l'opinant, no es realitzen operacions normals en fruits secs perquè els comerciants topen amb l'obstrucció dels Sindicats Agrícoles, que no fan ni deixen fer. Afirmar, per altra part, que enguany les cases exportadores d'avellana i ametlla no en reben un sol sac perquè existeixen "una mena de nous burots que es planten per les carreteres i volen emportar-se tot el que passa". ¿Per què és possible que es parli amb aquesta manca de responsabilitat? ¿A nom de qui i a nom de què es tracten coses que no es coneixen? Aquesta "mena de burots" que "volien emportar-se tot el que passa" per les carreteres són agents al servei del Govern de la Generalitat, que no fan altra cosa que vetllar per al compliment d'unes lleis que tot ciutadà té obligació de respectar i acatar.

L'articulista afirma, també, entre altres coses que no ens interessa examinar ni discutir perquè denoten que no tenen altra intenció que defensar a peu i a cavall la posició del comerciant enfront dels Sindicats Agrícoles, "que l'exportació de fruits secs és avui pràcticament inexistente" perquè "ni la fan els comerciants — que són els que millor sabrien practicar-la — ni la fan els Sindicats, ni la fa aquesta omnipotent Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya, a mans de la qual el Govern de la Generalitat ha posat pràcticament tota la riquesa agrícola de Catalunya", i, com a conseqüència, passa "una cosa ben certa: que si no es posa remei a aquest malestar i no es canvia d'orientació, una collita que es pot qualificar de bona — la millor des del 1929 ençà — i que val una milionada, es perdrà per als productors, que no els servirà per a satisfer llurs necessitats, i es perdrà per al Govern, que no podrà disposar del volum de divises que aquesta collita representa".

Tot això diu l'articulista. Com es pot veure, tracta la qüestió des d'un punt de vista aparentment elevat. Però no amb coneixement de la matèria, ni tan sols, potser per aquest motiu, amb respecte a la veritat.

Farem una declaració rotunda que estem segurs que ningú no pot contradir: els comerciants han comprat, compren i acaparen ametlla i avellana. Paguen més car que els Sindicats Agrícoles. Però, precisament per aquest darrer fet, no n'exportaran

ni un sac. La seva generositat encara no ha arribat a vendre a preu més baix que el de compra.

Aquest fet aviat és explicat. Els comerciants han comprat fruits secs exclusivament amb destí al mercat interior. La necessitat que té el Govern de divises és, per a ells, indiferent. El mercat interior permet pagar a preus més alts que el mercat d'exportació, en el qual cal comptar amb la competència formidable de Turquia i Itàlia. Tenim, per exemple, que l'ametlla llargueta en gra rendeix en el mercat interior 17'50 pessetes el quilo, mentre que en el mercat internacional solament dona 10 pessetes. Tenim que el gra d'avellana val fora d'Espanya unes 530 pessetes els cent quilos, mentre que dintre es ven aproximadament a 700. Si es ven als dos mercats com fa la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya, cal compensar l'un preu amb l'altre, i el promig, naturalment, resulta inferior al preu que paga el comerciant.

Altrament, la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya serveix avellana en closca a l'Intendència, amb destí al front de combat, al preu de 135 pessetes el sac de 58 quilos. ¿Seria capaç de fer això el comerciant que ja paga al pagès a 175 pessetes el sac del mateix pes?

Heus ací el secret del comerciant: compra exclusivament amb destí al mercat interior, emmagatzema, porta a la pràctica aquell aforisme dels derrotistes del moment que diu que més val tenir gèneres que diners al Banc, es proposa esperar que el mercat estigui buit per adinerar el fruit. Per això paga més car i aconsegueix dos beneficis: enriquir-se i tenir un pretext per a fer campanyes contra els Sindicats Agrícoles basades en l'argument que ell — ell — és qui, en realitat, revaloritza els productes dels pagesos.

De cara a la desorganització econòmica del país, de cara a les velles i corcades fórmules burgeses, de cara a la resistència a la llei, de cara a l'estupidesa, es pot dir tot el que diu l'articulista que al·ludim i altres que, com ell, fan cor en el clam a favor del mercat lliure. Però quan es parla s'ha de saber per què es parla. I perquè un altre dia ho sàpiga, anem a donar unes dades que tenen relació amb l'afirmació gratuïta segons la qual enguany ningú no fa l'exportació de fruits secs.

La Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya, als dos mesos d'iniciada la campanya d'exportació de fruits secs ha fet vendes a l'exterior pels següents valors en divises:

Dòlars	45.753'—
Lliures esterlines .	25.102'46
Francs francesos ..	6.783.456'50

No és molt. Ja ho sabem. Però els comerciants, a pesar que ningú no els priva d'exportar el gènere que, diguin el que vulguin, han comprat, no podran donar la més petita xifra d'exportació.

De l'única manera que els especuladors en avellana i ametlla haurien exportat, hauria estat si se'ls hagués permès la compensació amb mercaderies, com feren l'any passat, i aleshores el Govern no hauria rebut divises d'aquesta exportació; o bé passant els imports de moneda estrangera per la borsa negra, com van fer mentre el comerç exterior va rutllar sense norma ni control. Reus, terra de l'articulista esmentat, en sap alguna cosa d'aquesta forma de destruir l'economia nacional. En sap alguna cosa de com es va fer l'exportació de fruits secs l'any passat que els comerciants tenien les mans lliures. ¿Es que l'articulista reusenc, que callava l'any passat mentre l'agiotatge realitzat des d'un lloc oficial de Reus era una taca negra en l'economia de Catalunya, voldria que tornés aquell temps?

En resposta als uns i als altres, als que van de bona fe i als que no hi van, insistim: la labor que porta a terme la Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya és una obra patriòtica que han de prestigiar els que tinguin responsabilitat del moment. Els que l'ataquen són agents de l'especulació. Els pagesos que no la saben comprendre són orbs. Els només pensen en el guany d'avui i la Federació treballa a favor dels interessos permanents de l'agricultura catalana.

La Unió de Rabassaires surt en defensa de les justes reivindicacions dels camperols

La intenció d'una campanya

En primer lloc hem de constatar i de fer constar un fet: el pagès ha estat el darrer de sentir l'obra alliberadora i benefactora de la revolució i del nou ordre de coses i el primer de sofrir les investides de la reacció, que no passarà, però que mira d'aixecar una mica el cap.

Fins no fa molt, el pagès ha sentit la revolució a la inversa, com ha dit molt bé un company nostre. El 19 de juliol, en lloc d'ésser per al pagès una data de redempció immediata, com per als obrers de la ciutat, fou un enjauament més dur que no pas el que sofria de mans dels propietaris isidristes. Se'l sotmeté a espoliacions, a desnonaments, a violències de tota mena. Ara una bona majoria dels pagesos respiren i corre la brama que s'enriqueixen. Però ja ha començat una certa campanya cada vegada menys vergonyant contra els pagesos i principalment contra les dues bases més fermes del seu alliberament. Hem de reconèixer que l'enemic tradicional de la pagesia sap escollir bé els llocs primordials que ha d'atacar. S'ataquen i es miren de desvirtuar els Decrets del Govern de la Generalitat que fan referència a la sindicació obligatòria i a la redistribució de la terra. Es procura socavar així l'emancipació econòmica i social de la pagesia.

La Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya ha tractat encertadament el primer punt i ha assenyalat sense embuts el que hi ha sota dels atacs als Sindicats Agrícoles i Cooperatius.

Pertoca a la "Unió de Rabassaires i altres Conreadors del Camp de Catalunya" aclarir, encara que també sigui una vegada per sempre, què s'amaga darrera els atacs a la redistribució de la terra, i al mateix temps defensar-la de les conseqüències funestes que se li atribueixen.

Contra els Sindicats Agrícoles cada veu que ha parlat ha deixat de dir allò que diria si gosés: que els Sindicats Agrícoles lesionen els interessos dels traficants especuladors, dels agavelladors, dels comerciants i dels intermediaris i que això és una revolució massa forta perquè tendeix a consolidar un ordre nou amb normes definitives i intel·ligents següdes amb la Llei a la mà.

Igualment contra la redistribució de la terra cada veu que ha parlat no ha gosat a dir que troba que és una mesura d'un revolucionarisme massa constructiu i sòlid, que lesiona els interessos dels grans propietaris o propietaris de terres que treballen els altres i que tendeix a consolidar un nou ordre amb normes assenyades i amb la deguda i corresponent legislació.

Els qui no volen la redistribució de la terra diuen que defenden els pagesos.

En la campanya contra el decret de Redistribució de la terra passa el mateix que en la campanya contra els Sindicats Agrícoles: cap de llurs adversaris no deixa de dir que defensa els pagesos.

Discutir l'actuació i constitució dels organismes que han de tenir cura de la redistribució de la terra no seria mala cosa si a tots els moguéssim un veritable desig de col·laborar a fer que el repartiment resulti el més just, racional i perfecte possible. Però desgraciadament sovint no és així.

Precisament les Junes Municipals Agràries i el Consell d'Agricultura, com recordava molt oportunament el conseller d'Agricultura, company Calvet, no són altra cosa que la suma de les representacions de les organitzacions sindicals i polítiques més importants de Catalunya i per tant cada organització té els seus representants per mitjà dels quals pot evitar o denunciar totes les extralimitacions i ilegalitats, tots els abusos i atropellaments, que som els primers a reconèixer que no han faltat en algun poble. Però no per això cal fer una censura general de les Junes Municipals Agràries i de la redistribució de la terra, com el fet que hi hagi Ajuntaments detestables i intolerables que fan de les seves no justifica una censura als Ajuntaments en general. Quan nosaltres hem tingut alguna queixa

d'algun Ajuntament, l'hem portada a l'Administració Local i no n'hem fet cap motiu d'escàndol. Els que saben alguna deficiència o incompliment d'alguna Junta Municipal Agrària poden i han de denunciar-ho concretament al Consell d'Agricultura, on tot és estudiat, atès i corregit amb diligència i bon sentit. I més si les extralimitacions de les Junes Municipals no són freqüents com es vol venir a suposar, sinó al contrari, que n'hi ha més que actuen amb negligència, amb passivitat, o millor dit, que no s'han constituït encara i no actuen ni bé ni malament. Més que agressivitat hi ha lenitat i encallament.

També diuen que no els mou altre desig que vetllar per la moral de guerra de la reraguarda.

De la mateixa manera, els qui són contraris a la redistribució de la terra diuen que no volen més que evitar tot allò que pot desmoralitzar la reraguarda en perjudici del front.

I bé, parlem-ne d'això. Resulta que satisfer l'aspiració secular de la immensa majoria dels conreadors catalans és desmoralitzar el camp de Catalunya. Alguns ja no es recorden de com comença el famós Decret tan discutit i retocat per tots els partits que componen el Govern de la Generalitat. I convé recordar que deia:

"La massa rural catalana ha exterioritzat amb fets la seva voluntat d'arribar a una més equitativa distribució de la terra amb objecte que tingui cada treballador agrícola la possibilitat de conrear una extensió de terra que li permeti atendre amb dignitat les seves necessitats familiars.

Es aquesta una reivindicació tan justa i que s'adiu tan bé amb els postulats de la nostra revolució popular i amb les conveniències de l'economia catalana, que el Govern de la Generalitat ve obligat a plasmar-la en forma legal a fi de permetre que aquelles aspiracions trobin una realització immediata."

Doncs, bé. Aquest Decret resulta que, per alguns, desmoralitza el camp català. En canvi, no és desmoralitzar el camp declarar antifeixistes sense màcula i amb tots els considerandos favorables a grans propietaris i terratinents de mala memòria i pitjor ànima, cànecs de sempre, isidristes empedernits, lliguers recalitrants, els quals tornen als pobles que els van respectar generosament la vida disposats a actuar amb més fums i infules que mai. No desmoralitza veure com tornen las oscuras golondrinas, i a vegades fins ajudades per autoritats o personalitats que algunes desconeixen i altres volen desconèixer els Decrets de la Conselleria d'Agricultura que diuen ben clar que, per més antifeixista que sigui, cap propietari no pot exigir cap arrendament o parts de fruit. El que certs propietaris encara cobrin els arrendaments a base de propagar rumors catastròfics, de fer creure que guanyarà el feixisme i que, als conreadors que paguin religiosament, els perdonaran la vida quan guanyi Franco, això no és fer decaure la moral de guerra dels camperols. Això es creu que dona més braó als pagesos per a conrear intensament a la reraguarda i per a combatre al front.

La Unió de Rabassaires, organització que es caracteritza per tenir un alt sentit de responsabilitat i que ningú no li pot negar que ha fet i fa tots els esforços possibles per a guanyar la guerra contra el feixisme, defensa i treballa per l'aplicació del Decret de Redistribució de la terra, perquè sap que els pagesos del front i de la reraguarda lluiten per llur alliberament nacional, social i econòmic.

No s'ataquen els Decrets de la Conselleria d'Agricultura solament amb punts de vista interessats, sinó també amb desconeixement de les esmentades disposicions.

Els Sindicats Agrícoles són sovint atacats per persones que comencen per tenir un desconeixement total del que és el Decret de Sindicació

Obligatòria. I la paraula Sindicat els despista de tal manera que s'arriba a coses tan grotesques com que un periòdic, que se les dona d'un cert to elevat, intel·lectual i documentat, publiqui un article d'un bon senyor que pontifica tranquil·lament que els Sindicats Agrícoles haurien de deixar tota activitat econòmica de compra, venda, etc., i fer solament tasca de reivindicació social, sense veure que afirmava una cosa tan xiròia com si digués que les Cooperatives de consum de les ciutats havien de deixar de procurar productes als seus associats i dedicar-se únicament a protegir-los socialment.

Una cosa per l'estil passa referent al Decret de Redistribució de la terra. Individus que no s'han preocupat ni de llegir-lo, en malparlen i en diuen pestes amb tota suficiència. Així no és estrany trobar persones i personalitats que militen en partits antifeixistes que diuen que no estan conformes amb la legislació de la Conselleria d'Agricultura i, si els féu concretar en quin punt, confessen que no han llegit res. I no sols desconeixen els Decrets, sinó que no saben que han estat llargament estudiats, tocats, retocats i aprovats per totes les organitzacions representades al Govern i tampoc no saben que totes tenen representants a les Junes Municipals Agràries i al Consell d'Agricultura. Desconeixen que el seu partit o organització ho té aprovat i té plena responsabilitat en la seva aplicació.

A un costat els camperols que produeixen i lluiten al front, a l'altre costat els propietaris gandus i emboscats.

El fons del problema és aquest: Tenim que, en general, els fills dels camperols són persones afectes al règim i que van al front, sense que tinguin ni influència ni mitjans econòmics d'escapar-se'n. En canvi, preguntem: quants fills de grans propietaris amb diners i influència, no s'han emboscats, enxufat o han desertat a l'estranger?

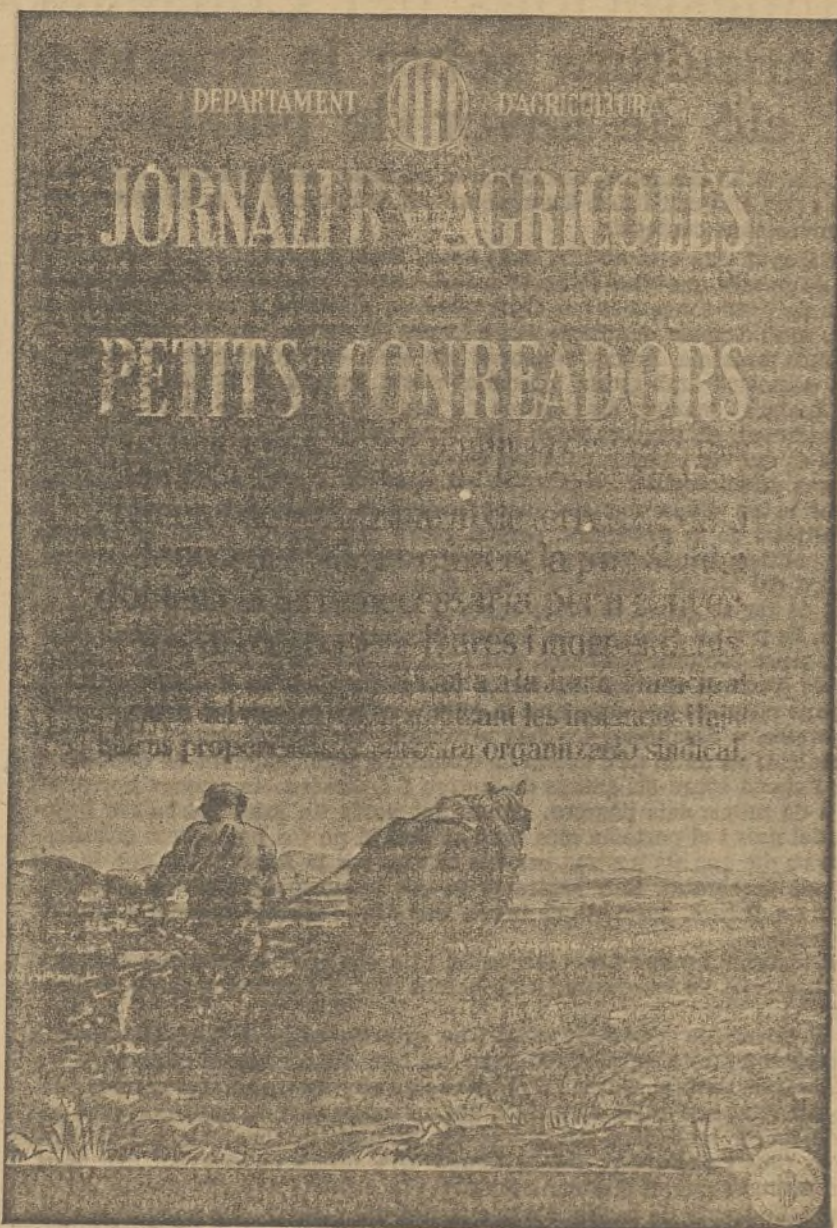

Per això es pot afirmar sense atenuants que els que diuen mal, per sistema, de la redistribució de la terra que desitgen els camperols, no ho fan per convicció basada en la lògica antifeixista i en la defensa de l'interès col·lectiu, sinó per salvar els interessos particulars de gent que té molt per a callar.

Mentre es decretava que no s'ha de pagar arrendaments de cap mena i es collectivitzaven comerços i indústries i es repartien algunes terres sense solta ni volta, es va callar com un mort perquè els temps estaven que bufaven i perquè en el fons tot quedava de la mateixa manera, ja que costa poc d'anullar un Decret, unes disposicions o fets sense cap base racional o legal.

Quan s'ha fet o s'ha intentat fer tasca més definitiva i acabada com és municipalitzar, nacionalitzar, que s'estructurin i es coordinin les indústries i es redistribueixi la terra racionalment i amb la Llei a la mà, aleshores alguns han posat el crit al cel perquè es veu que ja costa més de tornar les coses al lloc d'abans del 19 de juliol i ja es fa més difícil exercir el cacicat i coaccionar els conreadors perquè lliurin parts de fruits per mitjà d'amenaçes i de campanyes derrotistes, que han d'acabar-se d'una vegada per sempre.

En resposta als uns i als altres, als que van de bona fe i als que no hi van, insistim: la redistribució de la terra és una obra patriòtica del Govern de la Generalitat que han de prestigiar tots els que tenen la responsabilitat del moment.

Diverses disposicions de la

ORDRE

que aprova el Reglament de règim interior i de funcionament de les Junes Municipals Agràries.

ORDRE

El Decret del 17 d'agost darrer, que ordena la constitució de Junes Municipals Agràries a tots els municipis de Catalunya, disposa, en l'art. 13, que el Consell d'Agricultura redactarà un Reglament de règim interior i funcionament de les Junes Municipals, d'acord amb les bases establertes a l'esmentat Decret.

Vist el projecte de Reglament de règim interior i funcionament de les Junes Municipals Agràries, elevat al Conseller pel Consell d'Agricultura, i a proposta del propi Consell,

He resolt:

Es aprova el Reglament de règim interior i de funcionament de les Junes Municipals Agràries, que es publica com a annex a la present Ordre.

Barcelona, 26 d'octubre del 1937.

El Conseller d'Agricultura,

JOSEP CALVET I MORA

Ante que s'esmenta en l'Ordre precedent

Art. 1r. Les Junes Municipals Agràries, creades per Decret del 16 de juny darrer, modificat pel del 17 d'agost següent, són organismes auxiliars de caràcter estrictament consultiu del Consell d'Agricultura.

No podran adoptar cap resolució que no hagi estat aprovada prèviament pel Consell d'Agricultura i en tot moment hauran d'atènyer el seu funcionament a les normes que els fixi el Consell, sota el control immediat del qual actuaran.

Art. 2a. La composició de les Junes Municipals Agràries serà la següent: l'Alcalde o persona a la qual delegui, que presidirà; el President del Sindicat Agrícola de la localitat; un Vocal representant de la Unió de Rabassaires; un Vocal representant de la U.G.T.; un Vocal representant de la C.N.T.; un Vocal representant de l'Esquerra Republicana; un Vocal representant del Partit Socialista; un Vocal representant d'Acció Catalana Republicana. Aquestes organitzacions sindicals o polítiques, per a tenir dret a representació, hauran d'es-

tar constituïdes a la localitat al moment de la publicació del Decret del 17 d'agost darrer.

Art. 3r. Tots els components de les Junes Municipals Agràries hauran d'ésser necessàriament veïns del Municipi, en la forma que determina la Llei Municipal Catalana, i tret de l'Alcalde hauran de dedicar-se a les feines del camp com a mitjà de vida bàsic i al qual hauran d'esmerçar-hi, com a mínim, el 50 per 100 de llur treball.

Art. 4r. Les organitzacions sindicals o polítiques que es constitueixin a la localitat amb posterioritat al Decret del dia 17 d'agost darrer no podran tenir representació a la Junta Municipal Agrària fins al cap d'un any de vida legal de l'organització.

Art. 5è. El nombre de Vocals representants dintre de les Junes Municipals Agràries no podrà ésser inferior, en cap cas, a cinc. Si les organitzacions agràries o polítiques constituïdes a la localitat no arriben a aquest nombre, la resta de llocs fins a cinc seran coberts per membres del Sindicat Agrícola, de reconegudes conviccions antifeixistes, a designar pel Consell directiu del Sindicat. Aquests representants del Sindicat cessaran quan, d'acord amb allò que és previst al paràgraf anterior, les organitzacions sindicals o polítiques constituïdes posteriorment a la publicació del mateix Decret tindran dret a ésser representades dintre de la Junta Municipal Agrària.

Art. 6è. A petició de dos o més municipis limítrofs que tinguin interessos agrícoles i econòmics comuns, el Conseller d'Agricultura podrà autoritzar la constitució d'una Junta intermunicipal amb jurisdicció als Municipis peticionaris.

Art. 7è. Les Junes Municipals Agràries es reuniran les vegades que siguin necessàries, sempre que les convoqui el President, o bé ho sollicitin dos Vocals i com a mínim un cop cada setmana. Les Junes Municipals acordaran el dia de la setmana, hora i lloc de la reunió.

Art. 8è. Tots els acords que prenguin les Junes Municipals Agràries ho hauran d'ésser per majoria dels dos terços dels votants i necessàriament hauran de constar en acta, expressant si l'acord ha estat pres per unanimitat o per majoria. De l'acta de les reunions se'n

trametrà una còpia autèntica al Consell d'Agricultura.

Art. 9.e. Contra tots els acords de les Junes Municipals Agràries es podrà interposar recurs, en el termini de quinze dies, a comptar de la notificació a l'interessat, davant el Consell d'Agricultura.

Art. 10. Les sessions ordinàries tindran lloc encara que deixés d'assistir algun Vocal, sempre que a la reunió hi hagués majoria de components de la Junta.

Art. 11. La duració del càrrec de Vocal és per temps il·limitat. Els Vocals cessaran en llurs funcions quan l'organització o partit polític que representen els substituïxi, per pèrdua dels drets civils, i per resolució judicial. Així mateix els Vocals poden ésser destituïts pel Conseller d'Agricultura a proposta del Consell quan per llur actuació es facin mereixedors de tal sanció.

Del President

Art. 12. Són facultats del President:

a) Presidir les sessions i ordenar els debats en les deliberacions de la Junta.
b) Representar la Junta Municipal Agrària a tots els actes als quals aquesta sigui invitada o convocada, o hi concorri per acord d'aquella.

c) Ordenar les convocatòries de reunions extraordinàries.

d) Autoritzar amb la seva signatura les certificacions d'actes, acords, etc., i informes o comunicats que la Junta elevi al Consell d'Agricultura o a altres autoritats.

Dels Vocals

Art. 13. Tots els Vocals tenen els mateixos drets i les mateixes obligacions. Estan obligats a assistir a totes les sessions i a signar les actes en les quals podran fer constar lliurement llurs opinions.

Art. 14. Tots els assumptes que els Vocals vulguin portar a la consideració de la Junta Municipal Agrària seran prèviament comunicats a la Secretaria per a llur coneixement.

Del Secretari

Art. 15. El Secretari estarà encarregat d'actuar en cada reunió, la qual estarà a disposició de cada un dels Vocals per si volen fer-hi alguna rectificació i per a llur coneixement.

El Secretari facilitarà als Vocals que aquests puguin obtenir còpia de les actes.

Així mateix, tindrà cura de tots els serveis administratius de la Junta Municipal Agrària respectiva.

Art. 16. El Secretari de la Junta Municipal Agrària no podrà ésser obligat a treballar en feines d'oficina més que quatre hores diàries. La retribució màxima que percebrà serà de 3 pessetes per hora.

L'esmentada retribució anirà a càrrec, per parts iguals, entre el Sindicat Agrícola i l'Ajuntament. En cas que no estigués organitzat el Sindicat Agrícola, la retribució anirà a càrrec de l'Ajuntament en la seva totalitat; però el Sindicat Agrícola contribuirà en la part corresponent a partir del moment de la seva constitució.

L'Ajuntament avançarà la quantitat que hagi de percebre el Secretari i a fi de cada semestre el Sindicat Agrícola abonarà a l'Ajuntament la part que a ell correspongui.

De les sessions

Art. 17. Les sessions començaran amb la lectura i aprovació de l'acta anterior, i a demanda d'algun Vocal es consignaran les rectificacions procedents.

Immediatament es donarà compte del despatx oficial.

Fet el despatx oficial, s'entrarà a l'ordre del dia. Els assumptes seran discutits, i si no hi ha unanimitat, es posaran a votació.

Finalment, els Vocals podran formular les preguntes i interpellacions que estimin convenientes.

Art. 18. Cap Vocal no podrà fer ús de la paraula sense haver-la demanada i obtinguda.

El President concedirà la paraula als Vocals per l'ordre d'antelació a demanar-la.

Art. 19. La duració de cada intervenció no podrà excedir de cinc minuts. Si la importància de l'assumpte ho requereix, la Junta podrà acordar una major amplitud.

Només el President, i per exercir les funcions del seu càrrec, podrà interrompre el Vocal que faci ús de la paraula.

Art. 20. Les qüestions es donaran per suficientment discutides quan s'hauran

consumit tres torns en pro i tres en contra.

Al final de la discussió podran rectificar els Vocals que hi hauran pres part, i només una vegada per aclarir algun fet equivocadament exposat o apreciat.

Art. 21. Els Vocals podran demanar durant la discussió la lectura íntegra o parcial de disposicions, dictàmens, acords o documents que, referents a l'assumpte, existixin a la Secretaria de la Junta.

Art. 22. Els Vocals podran presentar, en el curs de las discussions, proposicions per qüestions prèvies, incidentals o d'ordre.

Llegida la proposició, el President preguntarà a la Junta si l'accepta o no, i sense discussió serà aprovada o refusada.

Art. 23. Les votacions, si escau, es verificaran nominalment, contestant els Vocals si o no, i constaran en acta.

ORDRE

que disposa la celebració de noves eleccions per a la constitució dels Sindicats Agrícoles que es trobin en les condicions que són esmentades.

ORDRE

Per Decret del 16 de juny darrer es declaren dissolts els Consells Directius o Junes dels Sindicats Agrícoles de Catalunya, així com les Comissions consultives i les de revisió i control, assenyalant per al dia 25 de juliol següent la data de la renovació dels organismes directius de les esmentades entitats.

En l'expressat Decret s'atorga al Consell d'Agricultura la facultat, en el cas d'haver-se presentat protestes contra el resultat de les eleccions, d'anul·lar-les o disposar llur nova celebració, prèvia la incoació del corresponent expedient.

L'esmentat Consell, en compliment de les funcions que li foren assenyalades, ha procedit a la revisió de diversos expedients d'eleccions de Consells Directius de Sindicats, contra dels quals havien estat formulades protestes; però davant la necessitat de procedir d'una manera ràpida i eficaç a dotar els Sindicats Agrícoles de Junes directives que actuïn amb la plenitud de drets i facultats que els atorguen les disposicions vigents;

Atès que alguns Sindicats no han donat compliment al disposat en la norma 12 de les annexes al Decret al principi esmentat, en virtut del qual s'havia de fer tramesa immediatament al Consell d'Agricultura d'una còpia de l'acta de l'escrutini autèntica amb les signatures dels components de la mesa;

Atès que a partir del dia 25 de juliol darrer s'han constituït, en compliment del Decret de sindicació obligatòria, diversos Sindicats arreu de Catalunya, les Junes directives dels quals tenen un caràcter provisional, es desprèn la conveniència de procedir en tots aquests casos a unes noves eleccions per un procediment democràtic per tal que els elements que han d'encarregar-se de la direcció i administració dels Sindicats siguin els autèntics representants dels conreadors de la terra, al marge de tota influència sindical i política;

Ateus les raons precedents; vist l'informe del Consell d'Agricultura i d'acord amb aquest,

He resolt:

Primer. — Els Ajuntaments de Catalunya que encara no hagin elaborat el cens sindical agrícola de llurs termes municipals, com es disposa en l'Ordre del 26 de gener darrer, procediran a llur confecció dintre el termini improrrogable de vint dies, a comptar del següent a la publicació de la present Ordre al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Segon. — En l'esmentat cens seran inscrits tots els caps de casa, titulars d'explotacions agrícoles, forestals, ramaderes o piscícoles que tinguin en elles el mitjà de vida bàsic i hi esmercin, com a mínim, el 50 per 100 de llur treball; no tinguin per altres activitats ingressos superiors als que aquell els proporcioni o que les dites activitats constitueixin un ofici definitiu o una indústria separada. Així mateix figuraran en el cens sindical tots els caps de casa membres de la secció de treball col·lectiu del Sindicat o de les col·lectivitats de treball agrícola de la localitat que, quant a proporció i condició de llur treball, reuneixin les mateixes condicions exigides en el present article.

De l'esmentat cens es farà tramesa d'un exemplar a la Junta Municipal Agrària.

Manifestacions del Conseller d'Agricultura sobre la importació de llavor de patata

El dia 10 de desembre, al migdia, el conseller d'Agricultura, Josep Calvet, va rebre els periodistes. Quan aquests li demanaren si tenia alguna notícia interessant contestà:

— Si, avui tinc una notícia molt bona. Està ja arribant a Catalunya la llavor de patata que s'ha comprat a l'estranger; n'arriben 17.000 tones; és a dir, uns 6.000 tones més que l'any que més n'havien vingut d'abans de la guerra. Amb aquesta quantitat seran ateses les necessitats de sembra de la temporada pròxima. Aquest augment tan gran en l'adquisició de llavor de patata demostra amb quina intensitat s'està treballant al camp de Catalunya, malgrat mancar els paguesos de nou llesves, que són al front, i que són, justament, els paguesos joves i forts que normalment porten el pes de la felua. I és que els paguesos catalans senten la guerra com un problema que els afecta directament i no planyen esforços per a guanyar-la. Els paguesos catalans estan d'una manera incondicional al costat dels Governos de la Generalitat i de la República, perquè saben que aquests tenen en compte, en llur política, les necessitats i les aspiracions dels treballadors de la terra. El record del bienni negre i del caciquisme del temps de la dictadura no permet de fer-se gaires il·lusions sobre la sort dels paguesos sota un Govern feixista. Es per tot això que els nostres paguesos treballen amb aquest entusiasme, sense comptar les hores, fins i tot els dies de festa fan llur treball; i després d'aquest conreen les terres dels companys que són al front. Les privacions naturals que comporta la guerra no els desanimen gens; ni arriben, tampoc, a desanimar-los fets revoltants que han d'acabar d'una manera radical: us parlo dels milers de ciutadans, principalment de Barcelona, que es llancen sobre els camps de conreu i destrocen, en poques hores, els treballs de mesos dels paguesos. Aquest fet porta un gran trasbals a l'economia del país i el portaria més gran encara si no fos per aquest entusiasme que us dic que els nostres paguesos senten per la República i que fa que res no els descoratgi. Llur aspiració és que la normalitat de la producció agrícola no s'alteri, passi el que passi; atendre el mercat interior i atendre l'exportació.

Un repòrter ha aprofitat una pausa i ha demanat al conseller Calvet si estava informat de les destroces de boscos que es fan als voltants de Barcelona.

— El Govern ja n'està informat i ha pres les mesures necessàries per a acabar amb aquesta salvatjada. Però cal que els ciutadans col·laborin, en aquesta tasca, amb el Govern. Els subjectes que destrocen els nostres boscos no són gent que vagin a satisfer una necessitat, sinó uns negociants que es volen lucrà amb béns del poble; tenim notícies concretes contra gent que talla pins i després es ven la llenya. Que ningú no estranyi, per tant, que les mesures que el Govern adoptarà per a tallar aquests abusos siguin rigoroses. Es tracta de castigar uns enemics del poble i amb aquests no podem tenir contemplacions.

Conselleria d'Agricultura

Tercer. — Transcorreguts els vint dies a què fa referència l'apartat primer d'aquesta Ordre, els cens sindical agrícola serà exposat al tauler d'anuncis de l'Ajuntament durant vint dies, en el transcurs dels quals podran ésser sol·licitades davant la Junta Municipal Agrària les corresponents rectificacions o addicions per tots aquells que es creguin amb dret a ésser electors o elegits.

Quart. — Seran electors i podran ésser elegits els conreadors socis del Sindicat que, a més a més de reunir les condicions assenyalades a l'apartat segon, no s'hagin demostrat, amb anterioritat al 19 de juliol del 1936, desafectes a les organitzacions sindicals i polítiques que componen l'actual bloc antifeixista i no realitzin activitats industrials o comercials en competència amb les dels Sindicats Agrícoles.

En el termini dels vuit dies següents, les Junes Municipals Agràries resoldran les reclamacions per majoria de vots i deixaran definitivament enllestit el cens.

Cinquè. — En tots els Sindicats Agrícoles en els quals hagin estat anul·lades les eleccions, no s'hagin presentat llista, s'hagin formulat protestes no resoltes encara pel Consell d'Agricultura i en tots els Sindicats creats amb posterioritat al 25 de juliol darrer, serà convocada Assemblea general extraordinària, conjuntament per la Junta del Sindicat Agrícola i per la Junta Municipal Agrària, amb l'única finalitat de procedir a la designació dels Consells directius.

La Junta directiva serà elegida pel vot favorable de la majoria dels assistents a l'Assemblea.

De l'acta de l'Assemblea i elecció se'n farà tramesa, immediatament, als Serveis Socials i Política Agrària del Departament d'Agricultura.

Sisè. — Les candidatures seran presentades a la Junta Municipal Agrària amb quaranta-vuit hores d'anticipació al dia de l'elecció, avalades amb la signatura de deu socis del Sindicat.

En el cas d'obtenir vots més d'una candidatura, s'atorgaran els llocs d'acord amb la proporcionalitat dels vots assolits.

L'Assemblea per a l'elecció de les Junes o Consells directius dels Sindicats tindrà efecte el dia 16 de gener de l'any vinent.

Setè. — Haurà de procedir-se d'acord amb el disposat en la present Ordre en totes les poblacions en les quals, existint Sindicat, no és mencionen en la llista que és publicada com a anex a aquesta Ordre. Les Junes directives dels Sindicats compresos en la relació que es transcriu a continuació continuaran exercint lurs funcions amb plenitud de drets i facultats, d'acord amb lurs estatuts i disposicions dictades per aquest Departament.

Barcelona, 23 de novembre del 1937.

El Conseller d'Agricultura,
JOSEP CALVET I MORA

Anex que s'esmenta en l'Ordre precedent

Abella de la Conca, Abrera, Aguiar de Boixadors, Agulló (Ager), Aiguaviva de Gironès, Aiguësbonas, Aiguësbonas de Montbui, Aiguësbonas de Llobregat, Alàs, Alba del Vallès, Albanya, Albatàrrec, Albesa, L'Albi, L'Albiol, Alcanó, Aldea (Tortosa), Aldover, Alella, Alfarràs, Alfés, Alinyà, Almacelles, Almatret, Almenar, Alòs de Balaguer, Alps, Altafulla, Amer, Agramunt, Arbaca, L'Arboç, Arenys de Munt, Argencola, Argenton, L'Argilaga (La Secuita), Aristot, Arnés, Arseguet, Artesa de Lleida, Artesa de Segre, Arties, Les Avellanes, Avinyó, Avinyonet del Penedès.

Bagà, Balaguer, Balenyà, Banyeres del Penedès, Barbens, Barberà de la Conca, Baronia de Rialb, Barruera, Bassegoda, Batea, Bausen, Beget, Begudà, Begues, Belianes, Bellaguarda, Belcaire d'Empordà, Bellmunt del Priorat, Bellmunt d'Urgell, Bellpuig, Bellserrat, Bellver de Cerdanya, Benavent de Segrià, Benés, Benifallet, Berga, Besalú, Bigues, Borda, Bisaura de Ter, La Bisbal de Falset, Blancafort, Bienes, La Bleda (Castellsarroca), Bolvir, Bonastre, Les Borges Blanques, Les Borges del Camp, Borredà, Boscoss, Bot, Botarell, Bovera, El Bruc, El Brull, Brunyola.

Cabanes, La Canonja, Les Cabanyes, Cabassers, Cabra del Camp, Cabrera de Mataró, Cadaqués, Calaf, Calafell, Calders, Calders del Baix Penedès, Caldes de Montbui, Calonge de la Costa Brava, Calonge de Segarra, Camallera (Saus), Camós, Campdevànol, Campins, Campllong, Campmajor, Campmany, Campredó (Tortosa), Camps (Fonollosa), Canoves, Cantallops, Canyelles, Capellades, Cardedeu, Cardona, Carme, Casavells, Caseres, Casseres, Castell de l'Areny, Castell d'Aro, Castelló, Castellvi de Rosanes, Castellar de N'Hug, Casteldans, Castellet i la Gornal, Castellfollit de la Roca, Castellnou de Bages, Castellnou de Seana, Castelló d'Empúries, Castelló de Farfanya, Castellolí, Castellsarà, Castellercol, Castellví de la Marca, El Catllar, Cecília de Voltregà, Cerc-Ortedó, Cercs, Cerdanyola del Vallès, Cervià de les Garrigues, Cervià de Ter, El Círcer de Llobregat, Clotella, Cladells de Vallors, Claverol, Codines del Vallès, El Cogul, Colomers, Coll de Nargó, Collejou, Collsuspina, Corçà, Cornella del Terri, Costarreja del Terri, Cruïlles, Cubells.

Darnius, Desvalls, Els Domenys del Penedès, Dosrius, Eller, Eroles, Espinelves, L'Espuga Calba, Esplugues de Llobregat, Esponellà, L'Esquirol, Estac, L'Estany, Enveja (Tortosa).

Falgàs d'en Bas (Joanetes), Fals (Fonollosa), Falset, Fanals d'Aro (Castell d'Aro), El Far d'Empordà, Farners de la Selva, La Fatarella, Figols de Segre, La Figuera de Falset, La Figuerosa, Flix, La Floresta, Fluvià d'Empordà, Fogars de Montclús, Foixà, Folgueroles, Fondarella, Fonollosa, Fontcoberta, Fontfreda de Ter, Pont-rubi, Les Fonts de Sacalm, Foradada, La Força, Forés, Fornsols, Fortià, Les Franqueses del Vallès, Freginals, Freixenet de Segarra, Freixenet de Camprodon, La Fuliola, Fullela.

La Galera del Pla, Gallifa, Gandesa, Garcia, La Garriga, Garrigoles, Gavarrà, Gerp, Ginestar d'Ebre, Girona, Givinyol de Ter, Gombren, La Granadella, Granera, La Granja d'Escarp, Granyena de les Garrigues, Gualba, La Guàrdia d'Ares, Guàrdia de Noguera, La Guàrdia de Tornabous (Tornabous), Guardiola de Berga, Guardiola del Penedès, Els Guàrdets, Guissona, Guixols, Gub de la Plana, Gurb de la Conca.

Horta de Terra Alta, Els Horts de Llobregat, Hostalet de'n Bas (Sant Esteve d'en Bas), Els Hostalets de Capscosta.

Igualada, Les Iries, Isona, Ivars de Noguera, Ivars d'Urgell, Ivorra, Jafre de Ter, Jorba, Jou, Juncosa de les Garrigues, Juncosa de Montmell (El Montmell).

Llana, Lés, La Llacuna, Llanars, Llanera, Llavanera, Llavaners de Montalt, Llers, Llesp, Llessui, Lliçà de Munt, Lliçà de Vall, Llinars del Vallès, Lloà, Llorac, Llorenç d'Hortons, Llorenç del Penedès, Lloriana de Ter, Les Llosses, Llucà, Llusàs (Vilanova Meià).

Maçanet de la Selva, Madremanya, Maldà, Malgrat, Malla, Malpàs, Manresa, La Manresana, Marçà, Margalef de Montsant, Marganell, Martorell, Martorelles de Baix, Mas de Barberans, Masarac, Masllorenç, El Masnou, La Masó, Maspujols, Mataró, Maià de Montcal, Mediona, Menàrguens, Mieres, El Milà, Molins de Llobregat, Mollerusa, Monells, Monistrol de Calders, Monjos del Penedès, Montanissell, Montbrió del Camp, Montclar de Berguedà, Montesquiu, Montag, Montag, Montmaneu, Montmeià, Montornès del Vallès, Montornès, Móra d'Ebre, El Morell, La Morera de Montsant, Muntanyola, Mura.

Nalec, Navata, La Nou de Berguedà, Nulles.

Odena, Ogassa, Oix, Olèrdola, Olesta, Oliva del Penedès, Olot, Olost, Organyà, Orís, Orrius, Ossó de Sió.

Pacs, Palafolls, Palafrugell, Palau de Noguera, Palau-sator, Els Pallaresos, La Palma d'Ebre, Palol de Revardit, Pals, El Papiol, Parets del Vallès, Parlavà, La Parròquia d'Hortó, Pau de Sert, Pauls, La Pera, Perafita, Peratallada, El Perelló, Perpètua de Gaià, Piera, Pineda, Pineda de Segarra, Pinedes de Llobregat, Pinós, Els Pins del Vallès, El Pla de Ter, La Plana de Riuorih,

Les eleccions del dia 16 de gener

El dia 16 de gener propinent ha de tenir lloc la renovació de les Junes Directives dels Sindicats Agrícoles Cooperatius que no van resultar renovades el 25 de juliol passat, per no haver-se efectuat o haver-se protestat l'elecció, que són en totes aquelles localitats que no figuren en la llista que es publica en aquesta mateixa pàgina.

Tots coneixem la importància decisiva que tenen els Sindicats Agrícoles per a la vida econòmica de Catalunya, i d'una manera especialíssima per a la nostra pagesia.

Per tant, la Unió de Rabassaires, que, per estar composta d'autèntics treballadors de la terra, pel seu nombre crescutíssim d'afiliats i per la seva història, té la responsabilitat de la bona marxa del camp català, no pot deixar de prendre la part més activa i més directa en les eleccions de les Junes o Consells Directius dels Sindicats Agrícoles.

Es necessari, doncs, que tots els afiliats de la Unió de Rabassaires posin, tot seguit, el més gran interès i la màxima activitat perquè en les esmentades eleccions tinguem uns resultats satisfactoris com vam obtenir en les eleccions del 25 de juliol.

Les Planes d'Hortoles, Planoles, El Poal, La Pobla de Claramunt, La Pobla de Massaluça, La Pobla de Montornès, Pobla de Llíria, La Pobla de Bellvei, El Pont d'Armentera, Pont de Molins, Pontós, Pont de Suert, Pontons, Ponts, Porqueres, Porrera, El Port de la Selva, Pradell de la Teixeta, Prades, Prat de Compte, Prats de Lluçanès, Pradip, Els Prats d'Anoia, Preixana, Premià, Premià de Mar, Les Preses, Puig, Puigalt de Ter, Puigcerdà, Puigfiori de Fluvià, Puiggròs, Puigpelat, Puig-reig, Puigsacalm, Pujalt.

Quirze Safaja, Quirze de la Serra.

Rabós d'Empordà, Reus, Rajadell, La Rapita dels Alfacs, Rasquera, Regencós, Regués (Tortosa), Renau, La Riera d'Ebre, Ribera de Cardós, Ridauna, Riells de Montseny, La Riera de Galà, Ripoll, Riudarenes, Riudecanyes, Riudellots de la Selva, Riumors, Riuprimer, La Roca del Vallès, Rocafort de Queralt, Rocafort i el Pont de Vilomara, Roda de Bera, Ronda del Vallès, Roses, Roses de Llobregat, El Rourell, La Rovira Roja (Castellsarroca), Rubí, Rupit, Rupit.

Sabadell, Sadurn d'Anoia, Sadurn de l'Heura, Sagàs, Salàs, Saldes, Salitja (Vilvi d'Onyar), Salomó, Salou de la Selva, Salt, Sallent, Sanadja, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Andreu del Terri, Sant Cristòfor (Baronia de Rialb), Sant Esteve d'en Bas, Sant Esteve de la Sarga, Sant Martí del Bas, Sant Martí de Llémena, Sant Martí Sapresa (Brunyola), Sant Romà d'Abella, Santa Llogaia d'Algama, Santa Maria de Besora, Sarrià de Ter, Sarroca de Segre, Saus, Segarra de Galà, Segúries de Ter, La Selva de Mar, La Sentiu de Sió, Serinyà, Serra de Daró, Serradell, Sescelbes d'Empordà, Sescuelles, Sescarrigues, Setcases, Sils, Solivella, Solsona, Sort, Sunyer, Susqueda, Suterranya, Sentmenat.

Talladell, Talamanca, Talarn, Talavera, Tamarit de Mar, Taradell, Tàrraga, Tarroja de Segarra, Tavertet, Teià, Tèrmens, Terrades, Terrassa, Tiana, Tivissa Tona, Tordera, Tornabous, Els Torns, Torn (Sant Ferriol), La Torre de Claramunt, Torredembarra, La Torre de l'Espanyol, La Torre de Fontaubella, Torregrossa, Torrelles de Llobregat, Torrent, Torre-serona, Tortellà, Tossa, Tortosa, Torroella de Fluvià, Toses de la Muntanya, Tous d'Anoia, Tragó de Noguera, Tudela de Segre.

Ullastret, Ultramar, Unare.

València d'Aneu, Vall de Bianya, Viladit del Maresme, Viladit de les Monges, Vallfiorida, Vallfogona de Balaguer, Vallgorguina, Vallromanes, Vallverd d'Urgell (Ivars), La Vansa, Veciana, Ventalló, Vespella de Galà, Vic, Vidrà, Vidreres, Vila de Toló, Vilabella, Vilabertran, Viladamat, Viladecavalls del Vallès, Vilafranca del Penedès, Vilagala (Tortosa), Vilagrassa, Vilajuiga, Vilallonga, Vilallibent, Vilamala, Vilamaniscle, Vilamitjana, Vilanova, Vilanova d'Alpicat, Vilanova de la Barca, Vilanova de Bellpuig, Vilanova de Meià, Vilanova de la Muga, Vilanova de Prades, Vilanova del Vallès, Vilarnadal (Masarac), Vila-radona, Vilarróm, Vila-sacra, Vilatorrada, Vilatorrada de Rocafort (Rocafort de Villobona), La Vilabella Alta, La Vilabella Baixa, Vilalba de Llobregat (Abrera), Vilatorrada de Cardener, Vilopriu, Vilobí d'Orger, Vilobí del Penedès, Vimodri, Voltregà.

Manifestacions del conseller d'Agricultura sobre l'actuació i funcionament de les Junes Municipals Agràries

El Conseller d'Agricultura, Josep Calvet, va fer les següents manifestacions als periodistes:

"He llegit amb molt d'interès la nota que avui publica 'La Humanitat' en relació amb determinades limitacions d'algunes Junes Municipals Agràries en matèria de distribució de terres. Com sempre que un òrgan de la premsa — sigui del sector que sigui — es posa al costat del Departament d'Agricultura per a reforçar la seva autoritat i ajudar-lo en la seva tasca, agraeixo sincerament l'interès demostrat per aquell diari en el sentit que es doni el millor compliment a les disposicions emanades d'aquest Departament, cap de les quals, certament, no autoritza les Junes Municipals Agràries perquè puguin prendre decisions que no comptin per endavant amb l'autorització del Consell d'Agricultura.

Respecte a aquesta qüestió, aquest matí he tingut un ampli canvi d'impressions amb el meu amic Pau Padró, que amb tant d'encert presideix el Consell d'Agricultura. Pau Padró m'ha informat de les mesures que el Consell ja té preses per tal d'assegurar que les Junes Municipals Agràries observin el compliment estricte de les funcions que tenen encomanades; igualment m'ha informat de la imminent aprovació, per part del Consell d'Agricultura, del nou redactat del procediment d'aplicació del Decret del 20 d'agost d'enguany, en el qual redactat han estat eliminats curosament els errors que es produïren en la redacció primera i s'hi han introduït modificacions que milloren d'una manera tan notable aquest procediment, que pot dir-se que el converteixen en un instrument legal de gran ponderació i eficàcia.

De totes maneres — ha continuat dient el conseller Calvet — he de recordar que, en definitiva, les Junes Municipals Agràries no són altra cosa que la suma de les representacions de les organitzacions sindicals agràries de Catalunya i de les polítiques que formen part del Govern de la Generalitat. Però, per si realment pogués donar-se el cas que alguna Junta, més que no els interessos de les organitzacions en ella representades, obeís influències estranyes a la composició que li és pròpia, el Consell d'Agricultura ha elaborat un reglament que delimita en forma ben clara les atribucions de les Junes i dicta normes precises pel que fa a l'actuació interna. Ara només cal que, cadascun dels organismes polítics i sindicals que en es tenen representació, actuï amb la màxima lleialtat i energia per tal d'aconseguir que les Junes Municipals Agràries esdevinguin pràcticament allò que estan cridades a ésser: uns preciosos auxiliars del Consell d'Agricultura en l'aplicació de les disposicions que en matèria agrària ha dictat el Govern de la Generalitat de Catalunya."

terrea lliure

Redacció i Administració: Passeig de la República, 27 - Telèfon 56285 - Barcelona

De l'informe d'OLINDO GORNI

Pla de publicar uns fragments de l'informe d'Olindo Gorni a la Conferència Internacional de Plans de Treball celebrada a Ginebra. Olindo Gorni fou el secretari de la Federació de Cooperatives Agrícoles d'Itàlia i és, avui, una autoritat mundial en matèria d'economia agrària; com a tal forma part del Servei Agrari de l'Oficina Internacional del Treball a Ginebra. El seu informe constitueix una brillant síntesi dels diversos aspectes que presenta actualment el problema agrícola i és una guia seguríssima per a trobar, en cada cas, la solució més apropiada a les exigències de l'economia general i a les especials condicions de l'ànima pagesa, tan difícil de comprendre. En el dit informe es contenen idees que en el medi agrícola català tenen una aplicació immediata, o estan ja en vies d'aplicació, circumstància que confereix un interès especial a la seva publicació en català per la Direcció General d'Agricultura.

La crisi és la resultant de dos ordres de dissociació provocats pel règim capitalista.

En primer lloc, el capitalisme ha dissociat la possessió del capital de la disponibilitat del treball, capgirant les funcions d'aquests dos factors. Abans, el treball es trobava al centre de l'empresa, i el capital no era altra cosa que un complement seu. Ara, el capital s'ha situat al centre de l'empresa i ha fet del treball el seu complement. Per a salvar-se en temps de crisi, el capitalisme no dubta a sacrificar el treball — això és, els treballadors — i imposa les seves exigències a la vida econòmica i a l'ètica a la vida política de cada país. És inútil la protesta; és la terrible lògica dels fets. Per a posar remei a aquesta situació cal encaminar els esforços vers la reunió del capital i del treball en unes mateixes mans, és a dir, provocar l'accés dels obrers a la gestió de les empreses de producció i de distribució.

Dintre del camp agrícola, això significa atribuir la terra a aquells que la treballen. És una fórmula que pot semblar demagògica, però que constitueix la solució lògica d'una situació absurda.

El capitalisme, per altra part, ha dissociat l'organització de la producció de l'organització de la distribució. Situat en un mercat esdevinut massa extens, el pagès desorientat el consumidor dels seus productes; no en coneix les necessitats, ni en quantitat ni en qualitat. Però com que necessita de totes maneres una brúixola que li assenyalï les directrius necessàries per a la seva activitat productora, la cerca en els preus. Però el mecanisme dels preus podria orientar-lo quan existia la lliure competència entre els productors, deslligada de tota intervenció que pogués influenciar artificialment la formació dels preus. Però ara, amb la política dels "cartels" i de protecció governa-

mental, la brúixola dels preus és incapaç de donar als productors una direcció segura. D'aquí prové el desgavell actual quant a la producció i distribució. Retornar al règim de la lliure competència individual és impossible: aquell règim era possible en una època en què existia un gran marge a omplir entre una producció modesta i un mercat cada dia més exigent: avui no resistiria pas els estocs de l'època actual en què no és únicament qüestió de conquesta del mercat, sinó de disciplina del mercat mateix, circumstància que imposa el principi de l'associació per a l'entesa. El problema, tal com es planteja actualment, és el de refer les relacions directes i normals entre els productors i els consumidors, per mitjà de l'associació dels uns i dels altres.

Quina ha d'ésser la política d'un país que vol disposar d'una producció agrícola organitzada racionalment? Ella ha de fer per manera que l'evolució de la distribució de la terra segueixi tant com sigui possible el mateix ritme de l'evolució del sistema d'explotació. Cal que elimini els obstacles que s'oposin a aquesta evolució paral·lela dels sistemes d'explotació i de la distribució de la terra.

Quan es tracta de passar dels sistemes d'explotació extensiva als sistemes intensius, amb la corresponent fragmentació de les grans unitats, la presència dels grans propietaris constitueix un obstacle sovint molt difícil de salvar. Els grans propietaris — sobretot als països exclusivament agrícoles — veuen en llurs propietats rústiques el mitjà de procurar-se una renda confortable i segura, ensems que un camí per a situar-se bé en la vida política. Aquesta és la raó perquè a Espanya, per exemple, hagin fracassat totes les temptatives de fragmentació de les grans propietats.

Alguns diuen que s'hauria de derogar l'obligatorietat del Decret de Sindicació forçosa. En canvi, nosaltres seguim opinant, com Rousseau, que CAL OBLIGAR ELS HOMES A ESSER LLIURES.

En realitat, els grans propietaris rurals no s'oposen a la fragmentació de les seves terres. Però la realitzen sota dues formes igualment condemnables: o bé parcel·len llurs propietats en petites unitats que donen a creuar directament a les famílies de conreadors mitjançant contractes d'arrendament que presenten formes inadmissibles d'explotació de l'home per l'home; o bé pretenen vendre les parcel·les al mercat lliure, la qual cosa provoca un alça dels preus de la terra que per un costat obstaculitza la fragmentació de les grans unitats rurals i per altra crea nous petits propietaris endeutats, incapaces de treure tot el profit que caldria esperar de les noves empreses. Cal que l'Estat intervingui, expropiant i distribuint entre els pagesos les terres racionalment parcel·lades.

Aquesta reforma agrària constitueix una mesura indispensable a tots els països on existeixen les grans propietats i les condicions del medi aconsellen una intensificació dels sistemes de conreu.

La massa popular — qualsevulla que sigui el corrent d'idees que l'arrossegi — no té una concepció prou clara de la disciplina col·lectiva. Interroguem els dirigents de les associacions i tots us donaran referències poc encoratjadores sobre el particular. Es tracta de cooperatives de consum? Per a la majoria de la gent no són altra cosa que uns magatzems com tants d'altres, als quals, però, hom exigeix que vinguin més barat. Ningú no pregunta, ni per casualitat, si han exercit alguna influència útil sobre els preus al detall de tot el mercat. Es tracta de cooperatives de producció? Els associats no volen sentir parlar de riscos. Hom acostuma a creure que n'hi ha prou que paguin als socis — segons la naturalesa de l'associació — les mate-

ries primeres que ells aporten o els jornals efectuats — a preus sempre més elevats que els que paguen les empreses capitalistes —, car la cooperativa o el Sindicat Agrícola estan obligats a fer miracles! Hom sent la temptació de creure que les relacions entre la societat i els socis ja no van més enllà. Els dirigents? Se'ls considera o bé com a patrons als quals tothom pot enganyar, o bé com a servents als quals ningú no ha d'obeir.

Ensenyar a aquesta gent el que és una cooperativa, quines han d'ésser les relacions entre la societat i els socis, quin és el lloc dels dirigents — servidors de la societat, però superiors a cadascun dels socis —, heus ací una tasca necessària si hom vol obtenir una activitat intensa i ben disciplinada de les societats cooperatives.

Finalment — i aquesta és una tasca encara més important —, cal pensar a preparar el personal dirigent de les cooperatives: comptables, caps d'equip, directores tècnics, directors administratius, segons les diferents branques de l'activitat productiva i comercial. Cal admetre que un dels motius — i no pas el menys important — de la feblesa del moviment cooperatiu és la falta de personal suficient, tant des del punt de mira de la quantitat com de la qualitat. No es tracta únicament de dispendi de personal amb els coneixements tècnics necessaris; cal un personal que sàpiga encaminar sempre la seva activitat segons la naturalesa i les necessitats especials de les institucions de les quals depèn. Per això, l'Estat que vulgui crear una disciplina única dintre totes les branques d'activitat del país ha de consagrar els seus esforços — directes o indirectes — a la preparació dels quadres del moviment cooperatiu, sense els quals difícilment aquest podria aconseguir el seu objectiu.

Les decisions de la Comissió de Responsabilitats no alteren per a res el decret del primer de gener que anul·lava tots els contractes de conreu de Catalunya

Les decisions de la Comissió de Responsabilitats, de declarar o no antifeixistes els propietaris, resten circumscrites al règim jurídic de la propietat de la terra, de si en conserven la propietat o si aquesta passa a la Generalitat de Catalunya. De cap de les maneres alteren per a res el Decret del 1r. de gener del 1937 de la Conselleria d'Agricultura, que declarava nuls tots els contractes de conreu que estaven en vigència a Catalunya el dia 19 de juliol de 1936, i en virtut del qual cap propietari no pot cobrar cap arrendament ni parts de fruits per més antifeixista que sigui. Com més antifeixista sigui declarat, més obligació té a demostrar-ho, respectant escrupolosament l'esmentat Decret. Esperar ésser declarat antifeixista per a no respectar la legislació del Govern del Front Popular és ésser feixista, i com a tal se l'ha de tractar, encara que s'hagi de rectificar la denominació d'antifeixista que li va ésser atorgat.